

Ще раз про роздуті штати...
або стара байка на новий лад.

ПОРЕЧЬ

Здоровенські БУЛИ!

Лист Г. М. КОВАЛЕНКОВІ — головному інженерові Воятицького спиртозаводу, що в Самбірському районі на Львівщині.

Про всяч випадок, копія:
усім отруювачам рік і озер наших,
котіям неба нашого.
Усім губителям природи — малим і великим — ні дна їм, ні покришки!

Здоровенські були, Григорію Миколайовичу!

Почав писати вам цього листа, а в голову думка чудернацька лізé. А що, думаю, якби взяти та оголосити для сміху республіканський конкурс на кращого губителя природи. Оголосити широко й обставити все чин по чину, як у кожному серйозному конкурсі. Щоб і грошові премії були встановлені, і всілякі заохочувальні та моральні фактори були передбачені. Словом, обставити все діло так, щоб губителі природи повірили, що це не омана, що це не якась там хитромудра пастка, а цілком реальний конкурс.

Розуміється, дуже добре було б, коли б в умовах конкурсу було ще сказано, що після того, як авторитетне жюрі підведе підсумки, республіканський Комітет захисту природи за свій кошт зафрахтує найлюксусовіший теплохід Чорноморського пароплавства і влаштує тридцятиденний круїз навколо Європи, під час якого переможцям конкурсу:

- а) будуть врученні дипломи й грошові премії;
- б) забезпечується безоплатне харчування у ресторані першого розряду. Кон'як і шампанське по потребі, і теж безоплатно. (Бажаючим на ніч подається в каюти екстракт сухого розсолу в таблетках);
- в) будуть організовані масові танці під зведені духовий оркестр і вечори розваг під керівництвом висококваліфікованих культурників.

Я собі уявляю, що тут робилося б, що тут творилося б! Які пристрасті спалахнули б, який ажіотаж вирував би навколо цього конкурсу. Кожний норовив би потрапити в першу «н'ятірку», всяч, хто спромігся хоч тронки напаскуди в царстві рідної природи, — із шкурки ліз би, щоб одхопити якусь премію.

Я глибоко переконаний, що дехто з губителів природи не став би навіть ждати, поки там жюрі конкурсу зважить всі «за» і всі «проти», а гукнув би трубою безапеляційно:

— Якщо вже когось преміювати — так тільки мені! Якщо вже на люксусовім теплоході когось катати, кон'яками й солодкими шампанськими пригощати, — так теж насамперед мене! Я так водойми трую, я так небо коптю, що іншим і не снилося.

Я думаю, Григорію Миколайовичу, що ви б не запізнилися свій голос подати:

— Подумаєш — він труйт! Подумаєш — він коптит! А я що — горобцям дулі даю? А я що — задніх пасу? Та я лише цього року за два прийоми фугонув у річку Стрв'яж аж 80 тисяч кубометрів барди. Спеціалісти можуть документально засвідчити, що викинута з барданкопливачів наша вонюча рідина забруднила 8 (вісім) мільйонів кубометрів чистої річкової води. Нещасна річечка з кришталевої зробила коричневою. Уявляєте собі, яке це художество? Води навіть худоба не хоче пити, а риба

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— І охота вам по такій сльоті щодня до мене ходити! Та ще з вашим здоров'ям!..

тільки мекнула й догори животиками р-р-аз — і всі! Але й це ще не все. Мої бардо збірники мають ще одне цільове призначення. Вони використовуються, як місця захоронення загиблої худоби. Тож можете собі уявити, якими пащами несе нині від річки Стрв'яж. Мешканці баґатьох сіл, розташованих по П берегах, мають, чхатимуть аж до тріскучих морозів, бо це вам не «Шілпр» і не «Белая сирень». Оце робота! Так що лершість належить мені, як там не крутіть і як там не мудріть.

І якби хтось із членів жюрі у відповідь сказав: «Не світить вам перше місце. Не доросли ще, Григорію Миколайовичу! Та й не об'єктивно було б віддавати пальму першості якомусь середняцькому спиртзаводу. Масштабність не та. Самі подумайте — куди там вам змагатися з деякими підприємствами, скажімо, того ж Дніпропетровська? Або Харкова? Або Донбасу? Або Запоріжжя? Або самого Києва? То ж таки гіганти! Ті вже як фугонуть, то чортам робиться тошно, а не тільки рибі! — то я не думаю, що такі аргументи змусили б вас до мовчазної капітуляції.

Я впевнений, що посипалися б скарги, заперечення, протести.

— Братця, де ж справедливість? Знову гігантomanія! Знову хто вищий, той нижчого гнє! Нідзя ж так, братця! Думаете, як я периферія, то не знаю, куди скаржитись? Помилуетесь, товари-

шочки! На периферії тепер теж грамотні сидять. Спробуйте тільки необ'єктивно премії розподілити, то я вам такої барди за шкуру заллю, що до нових вінників запам'ятасте!

Ох і потасовка ж була б, ох і закрутися б маховики!

Та конкурсу такого ніхто влаштовувати, розуміється, не буде. І премій не буде, і люксусового круїзу навколо Європи теж не буде. Не буде, кажу, бо це не од мене залежить. Але признаюся вам щиро, що коли б я був баґатий — то влаштував би такий конкурс. І з преміями, і з дипломами, і навіть з люксусовим круїзом навколо Європи. Тільки теплохід я зафрахтував би без дна... На жаль, фінанси не дозволяють.

Єдине, чим я можу вас поки що втішити, Григорію Миколайовичу, так це приємною для вас новиною. На останньому засіданні ради першанського «Клубу губителів природи» вас одностайно прийнято до його почесних членів. Такої одностайності, скажу я вам, клуб не пам'ятає. Не було жодного «проти». Всі були «за». Днями висилаємо вам почесний диплом і мантю.

Вибачайте, але, як кажуть, чим баґаті, тим і ради.

Як і завжди — від усієї душі і серця!

Од вашого ПЕРЦЯ.

Дали перцю!

Не шкодував ні сил, ні здоров'я начальник Шевченківського ремонтно-будівельного управління м. Києва т. Денисенко, як тільки розпочали ремонт квартири по вул. Артема, 10. Вишукував найкращі матеріали, ставив до роботи найкращих спеціалістів. Сам не спав і людям не давав.

Хто бачив ті старання, не міг налюбуватися тим завзяттям начальника. Доки не виявилось, що то він ремонтує... свою квартиру.

Правда, дехто помічав винятковий ентузіазм Денисенка, коли він і родичам щось робив. А доходило діло до інших мешканців району, запал той одразу спадав.

Про ці дві особливості в його діяльності жителі району написали Перцеві.

Голова Шевченківського районного комітету народного контролю т. Заболотний повідомив, що т. Денисенка з роботи знято. На нього також накладено партійне стягнення.

Купив стілець...

стала купа дровець.

Телеграфне Агентство Перця

ХОДІННЯ ЗА ТРИ МОРЯ

МУРОВАНІ КУРИЛОВЦІ Вінницької області. (Наш кор.). Попрощавшись з рідними берегами всіх трьох колгоспних ставків, у далеке плавання вирушав голова Бахтинської сільгospартії М. С. Кирилюк. Як стало відомо, у водоймиці сусіднього колгоспу т. Кирилюк має намір не тільки плавати, але навіть і порибалити. У замуленіх ставках власного господарства він цього зробити не може, бо там води — жабі по коліно.

БІСОВА ТРАНШЕЯ

ЛУЦЬК. (Наш кор.). Юні слідопити Волині натрапили на місце, де, як запевняють старожили, сам чорт ногу зламав. Цим видатним місцем є траншея двометрової глибини, викопана Луцьким райшляхвідділом (начальник т. Сітуха) обіч дороги до села Садів.

У процесі пошуку слідопити розвідали, що в цій транші, окрім чорта, побувало ще й 12 колгоспних корів, які теж поламали собі ноги і навіть ребра.

Мал. В. ГОРВАЧОВА

СЕКРЕТ ФІРМИ

Красилівський пивзавод Ровенської області розпочав випуск «Жигулівського» пива за новою технологією, яка поки що зберігається у таємниці. Про високу якість напою свідчить той факт, що навіть мухам він приваблює до вподоби, і вони плавають у пляшках з пивом.

ТАЄМНИЧИЙ СЛІД

НОВОПСКОВ Ворошиловградської області. (Наш кор.). Громадськість селища Новопскова з хвилюванням сприйняла звістку про те, що на будівництві дитячих ясел виявлено чийсь таємничий слід. Оскільки почала ширитися чутка, що це, відбитки, ніг працівників перевісної механізованої колонни № 3, якій довірею будівництво цих ясел, кореспондент ТАР звернувся за розясненням до керівника колони т. Котова Івана Михайловича.

— Ні, — спростував чутку т. Котов. — Цей слід ніяк не може належати ні мені, ні моїм підлеглим, бо на будівництві дитячих ясел в Новопскові вже півроку нашої ноги не було.

З нових віршів

ПЕРЕЦЬ І... ГІРЧИЦЯ

У районі, в ресторані,
За столиком двоє.
Вивчили меню старанно,
Іжу і напої.

Все принесла їм до столу
Дівчина тимчасом.
Чоловік жує спроквола,
Запиває квасом.

І дівча-офіцантка —
Підвезла очіци:
— Може, вам іще подати
Перцю чи гірчиці?

Чоловік сказав байдуже
Дівчині хороший:
— Ни, не треба навіть хріну,
Краще не прирошуй.

Чи не бачиш? — Сидить жінка.
Не буду я кріться:
Вона мені за столом —
Перець і гірчиця!

У ВИХІДНИЙ

Зійшлися хлопці у ідаліні,
Друзі-трактористи.
Не веселі й не печальні.
Час би попоїсти.
— Дай на спір загадку, Гнате,
Щоб пивця попити,
Бо втекли, куди — не знати,
Наши апетити!
— То відгадуйте!..
Степане!

— Де найбільше хліба?
— Та, либонь, у Казахстані,
Десь біля Турксибу!

— Ну, а ти скажи, Іване!

— Що гадати! На Кубані!

Гриць завжди «у творчім злеті»,
Це йому не диво:

— Хліба вдосталь? У котлеті!

Заробив на пиво!

Засміялись. — Ну Й Григорій!

Весело з ним жити!

Знає стільки тих історій,

Мов колосся в житі!

Добру, щиру має вдачу,

Все до діла скаже,

Вирішить важку задачу,

Всі вузли розвяже!

...А смуглява Наталетта

Аж до сліз сміється.

Бо сьогодні не в котлеті —

В шніцель хліб кладеться!

Олекса ЮЩЕНКО

Дружній шарж
А. АРУТЮНЯНЦА

БЕЗГРІШНИЙ ГРІШНИК

(За народними мотивами).

— Грішний ти! — отець мовляє.
Бий поклони і молись,
Лиходійнику! Прощення,
Може, вимолиш колись!

Виверта Іван кишені,
Промовляє не жартома:
— Я безгрішний! Бачиш отче? —
Ні копіечки нема!

ЧИЙ СИЛЬНІШИЙ

Хвалилися хлопчаки
Батьками своїми:
— Отой камінь край ріки
Мій татко підніме!

— А мій піднесе татусь
Аж дві каменюки!
— За свого я не боюсь —
В нього сильні руки!

Третій дума, що б сказати...
Врешті відмовляє:
— Мій не буде піднімати —
Заступника має!

Сервіс.

Дружні шаржі Анатолія АРУТЮНЯНЦА

Василь КОЗЕРАЦЬКИЙ,
народний артист УРСР.

Олександр ІЛЬЧЕНКО,
письменник.

Борислав СТЕПАНЮК,
поет.

Напевне, не було б ніякої історії, якби не сусіди Кармалакови. Що вони роблять, чим займаються, не знаю, але ці Кармалакови через день, через два одержують посилки з-за кордону. З Італії, з Франції, з Південної Америки і навіть з острова Мадагаскар! Чоловік завжди шукає, де позичити грошей, щоб викупити ті посилки. Зате Кармалакова може сказати: «Ця суння на мені з Італії», «Ці панчхи з Франції», «Цю носову хустинку вислав дядько з острова Мадагаскар!» А це страшно діяло на жінок.

— Кармалакови вчора знову одержали посилку! — зітхала моя дружина.

— Кармалакова має нову сумку з Франції! — підхоплювала теща.

— Ви не можете собі уявити, в якій білизні була Кармалакова у бані! — сказала мені якось ро-дичка.

— Та годі вам з тою Кармалаковою! — скіпів я.

— Як годі! — випалила дружина. — Заздрісно, то «годі!» А вона вже з сил вибились одержувати посилки!

— Це мене не цікавить!

— Тому що назавжди залиши-мось у зліднях!

— Що ти хочеш, жінко? Чого тобі не вистачає?

— Хочу... хочу... бути елегант-ною... — задихалася вона від за-здрості, — хочу одержувати по-силки! Посилки з-за кордону, розумієш? — і в плач, а, між нами

— Так... — підморгнув і я. — Схоже, що вона мене любить. Вже в наступному листі напишу їй, щоб вислати посилку!

— Посилку — вигукнула дружина і скрестила руки на грудях. — Божечку, і це мій чоловік! Не може придумати чогось розумін-шого!

— Чому, золотко моє! Адже ж вся суть у тому, щоб вона нам вислати посилку!

— Вони то так, але ж це ро-биться не одразу! Тут треба де-лікатно! Знаєш, які делікатні й виховані французи. Поки що не писатимемо їй ні про які посилки, а самі пошлемо.

— Ми...

— Так, ми! — повторила ба-га-тозначно дружина, і я лише те-пер зрозумів її стратегію.

Олександр КАСАБОВ

Двоюрідна сестра із Франції

кажучи, який чоловік може встоя-ти проти цієї зброї?

— Добре... з-за кордону... — розм'як я, — та коли нема роди-чів...

— Е!

— Хто є?

— Як хто! А твоя двоюрідна сестра Іванка?

— Моя двоюрідна сестра Іван-ка! — засміялася я. — Але я ж її навіть не пам'ятаю! Вона виїхала з Болгарії ще чотирнадцять років тому! Як її знайти!

— А ти все-таки спробуй! Може, їй знайдеш. Та ти не хочеш, тобі байдуже, що якесь Кармалаковиця з погордою дивиться на мене...

Сталося чудо! Все це вже так мені набридло, що одного дня я не витримав: сів і написав двоюрідній сестрі листа. Нарешті, вдома наступив спокій.

Чекали відповіді. Я, призвани-ся, не вірив, що сестра обізветь-ся. Але минуло двадцять днів — і ось відповідь.

«Мон кузен! — починається лист. — Шер Никифор! Як не згадати тебе! Справді, ми тоді були дітьми, але я й досі пам'ятаю тебе, наші ігри...»

...Твій лист мені приніс велику радість, — продовжувала вона. — Такі милі слова, такий любий при-віт з дорогої батьківщини! Я, дя-куючи богові, живу добре. Заміж-ня, є двоє дітей, чоловік має тек-стильну фабрику. Сподіваюсь, скоро ви ще напишете мені про себе, про сім'ю, про Болгарію. Цілую, мон кузен. Жаннет.

— От бачиш, бачиш! — торже-ствувала дружина. — Не я казала, що відповість? Такий мілій лист!

Наступного дня ми приготували прекрасну шовкову сорочку болгарської вишивки, скатертину для стола, коробку шоколаду, пачку сигарет і кожушок. Посилка «авіа» полетіла у Францію.

Настали неспокійні дні. Вставали й лягали з ім'ям двоюрідної сестри. Тещі щоночі снилися Наполеон і мадам де Помпадур.

Незабаром прийшла відповідь. Вона була ще лагіднішою за по-передню. Сестра не знала, як мені й дякувати. Сорочка була «шик», коробка «браво», а сига-рети — «люкс».

Ми знову були на сьомуому небі.

Далі двоюрідна сестра просила мене, звичайно, коли це не зав-дасть щонайменших турбот (о-о, які галантні ці французи!) вислати хоч сотню пачок сигарет. Чолові-кові вони дуже-дуже сподоба-лись!

— Завтра купиш сигарет! — на-казала дружина.

— Куплю, але... гроші? Минуло-го разу вся зарплата полетіла, треба десь позичити.

— Нічого, Никифор! — пере-била теща. — Я дам тобі із своїх заощаджень! Сам бачиш, я ми-ло благає тебе сестра.

Нічого не вдіш, мусив купити сто пачок сигарет, і «авіа» поле-тіла знову до Франції.

Через десять днів прийшов лист (дідко б його взяв, тільки лист!). Цього разу сестра просила трішки трояндової олії, звичайно, якщо це не завдасть мені...

— Бач, чого захотілось їй! — скіпів я.

— Вишлеш, любий!

— Дзуські! Вишлеш, вишлеш, а вона ж чому не шле!

— Е-е, може вона хоче здиву-вати нас. Несподівано...

Як і мало бути, через кілька днів два флакончики трояндової олії знову «авіа» полетіли до Франції. Звідти — нічого...

Якраз на той час народилася у нас дівчинка, і ця подія трохи підняла дух вдома. Фотограф за «скромну» суму вдвіді левів зробив цілий довгометражний фільм знімків, і їх разом із зво-рушливим листом, в якому пові-домляли сестру про наше одно-стайнє рішення охрестити дочку її ім'ям, відправили у Францію. Зрозуміло, в листі висловили й деякі міркування: запитували, чи вислати одразу нашу маленьку до

ГУМОРЕСКА

тітки Жаннет, чи почекати, коли прийде час вчитися у Сорбонні. А в постскріптумі, звичайно, вже робили деякі натяки на машину, на нові моделі взуття, вбрання.

Цього разу й сестра відгукну-лася «авіа», та, відверто кажучи, їй досі при згадці про ту посилку, мене лихоманка трясе!

Жадана посилка містила всього-на-всъого десять сосок і три ней-лонові шапочки для малюків, а для дружини з нагоди щасливих по-логів — дешевенький гарнітур.

Та лист приголомшив нас іще більше.

«Дуже рада, мон кузен, — пи-сала сестра, — за маленьку Жан-нет, а ваше рішення охрестити її моїм ім'ям просто розчулило ме-не.. Але знаєш, страждаю я, мон кузен.. (ти бачиш на аркуші слі-ди моїх сліз!), що не зможу біль-ше вам писати!

Дізналась про щось страшне.. Жахливі.. У вас запідозрених у зв'язках із Заходом піддають жах-ливій інквізіції.. Засаджують у вашу бастілію.. Щоб застерегти вас від усіх неприємностей і будь-яких мук, я не можу.. (зно-ву сліди від сліз!).. не можу вам писати.. молю Бога, святій Діві і святого Жана оберігати вас!

Жаннет».

Про ураган, що вибухнув вдо-ма, не розповідаю.

Хочу сказати тільки те, що від-тоді ніхто не сміє називати ма-лятко Жаннетою.

Називаємо її по-нашому — Іван-кою! Про посилки ніхто й не зга-дує.

Переклав з болгарської
Михаїло РОЙ.

Недовірливий

Він зупинився серед кімнати, став навшпиньки, потім на п'яtkи. Тоді пострибав на одній ніжці і несміливо спітав:

- Шо, не провалюється?
- Ні, паркет міцний. Але краще сісти, — запросив я.
- Добре, — сказав він, сів, і почав обмачувати ніжки стільця. — Витримають?
- І не таких витримували!

— Ходімо в кіно, — запропонував він.

— Пішли, — погодився я.

Ми вийшли, і моя рука

— Спустимося пішки! — злякаво

— Спустимося пішки! — злякано вигукнув він.

— Але ж так швидше?

— Я боуся, — сказав він. — А раптом зіпсуються тоді в кіно запі-

Вийшли на вулицю, і я зупинив

— Не треба машиною, — попросив він.

— Трамваєм?
— Теж не хочу, краще пішки!

— Нащо даремно ноги бити, коли
є міський транспорт — повчально мо-

є міський транспорт, — повчально-мо-

5 44 2 2

П. ЮРЧЕНКО.

ЗАОЧНИК

УСМІШКА

- Що таке заочник? Викладачі й досі не можуть толком відповісти на це питання. Самі заочники — можуть. Правда, не теоретично, а на живому прикладі.
 - Викладач запитує студента:
 - Ви можете пояснити ось таке явище? Соловейко і горобець дуже схожі між собою. Обидва маленькі, обидва сірененькі. А співають по-різному. В чому тут річ?
 - А річ у тому, — відповідає студент, — що соловейко вчився стаціонарно, а горобець — заочно.
 - Особисто я співчуваю тому горобцеві. Я теж був заочником. Още на установчій сесії дають тобі списки всілякої літератури, яку треба засвоїти, а потім приходить і складай екзамени. На перший погляд, справа проста...
 - Не хваличись, скажу, що вчився я сумлінно. Читав і законспектовував все, що рекомендували. Шоправда, коли прийшов складати екзамени за перший семестр, виявiloся, що мої однокурсники вже складають за другий. Зате викладачі були у захопленні від моїх відповідей. Траплялося, на екзаменах який-небудь заочник у розpacії вигукував:
 - Назвіть мені студента, який прочитує все, що вимагається програмою!
 - У відповідь викладачі з гордістю називали мое прізвище.
 - Але недарма кажуть: чим далі в ліс, тим більше дров. Читати й конспектувати доводилося все більше. Я зовсім перестав ходити в кіно, театри, до родичів і навіть на футбол. Продав телевізор, бо дружина, щоб не завадити моєму навчанню, ходила дивитися передачі до сусіда.
 - Згодом я кинув роботу, а дружина — мене. Та я не дуже занепав духом, бо відчував, що все-таки просувається вперед.
 - І ось, нарешті, як-то кажуть, фініш — останній курс, останній екзамен, остання моя відповідь. Аж жаль пройняв. Глянув на обличчя викладача і здивувався: вчуся заочно, а обличчя щось дуже знайоме.
 - Ми з вами десь бачилися раніше, — сказав я, ховаючи свою заликову книжку з останньою п'ятіркою.
 - Так, я вас теж пригадаю, — пожвавішав викладач.
 - Ми довго ламали голови над загадкою нашого знайомства, поки мій співрозмовник не вигукнув:
 - Згадав! Ми ж із вами разом на перший курс вступали!
 - Та що не кажіть, а все ж приємно згадувати студентські роки. Особливо, якщо ти був заочником...

Анатолій ГАРМАТЮК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

-- Скажи мені, доки ж ми їх будемо годувати — вони ж давно в колодочки вбилися...

Спасибі татові, навчили...

Мій покійний батечко, Феофан Ва-
вилович, не раз, бувало, мені казали: «Ми люди маленькі, нас скривдити легко. Але ж і ми можемо себе по-
казати, бо в нашій силі спідтишка вкусити. Отож ні на кого, Аскольде,
не зважай, а кусай! Візьми, сину, за
приклад блоху. Нікчемне створіння, а
навіть королям такого жару завдавала-
ло, що воїни місяця собі не знаходили».

Батькову науку я добре запам'ятав.
У своєму житті я часто її використову-
вую. І маю від того велику віху.

Зайшов недавно до магазину «Головні убори». Побродив, роздивився, що в тому магазині є, а чого нема, потім попросив показати мені шапку зі шкіряним верхом. «Зарах таких у продажу нема», — відповіла мені одна вертихвістка, а друга додала, що тепер таких шапок не носять, бо вони вже вийшли з моди. А я їй знову ско-
є, що я за модами не вбиваюся. А вона мені й говорить: «Навіщо вам той шкіряний купол? Буде таке враження, немовби ви лисий. Уявляєте? Чорна лисина!» Після таких слів я розхвилювався і закричав, щоб мені дали «Книгу скарг».

Як вони не крутилися, як вони не вертилися, а книгу мусили дати. І я написав... О, писати я вмію! Про що ж я тоді написав? Я знаю, що хтось там видав хитрий наказ. Суть його ось у чому: якщо одна продавщиця, чи там офіціантка, щось не так зробила, і на неї написано скаргу, то вже вся бригада позбавляється прогресивки. Ох, і доброго козиря дав мені в руки отої мудрець, що таке правило придумав! Дай йому, боже, розуму і надалі!

Як я сподівався, події розгорнулися. Ота вертихвістка, ... що чорною лисиною мене лякала, згодом аж додому до мене прибигла. І так уже воїна мене просила, так уже молила, щоб я скасував свою скаргу. «Мені, — каже, — перед подругами ніяково, бо з моєї вини їх позбавлять прогресивки. Мені тепер хоч з мосту та у воду!»

«Ага, — думаю, — затанцювали ви в мене, як голій на морозі!»

Змилосердився над нею... аж після того, як воїна неведмідький подарунок мені принесла. Скасував я свою скаргу, написав, що погарячкував. От спасибі тому далекоглядному діячеві, що таку хитру інструкцію видав. Тепер я частенько у магазині і різні там побутові заклади заглядаю, вишукую недоліки й пишу скарги. Крім того, що кусаю, ще й дещо маю... Спасибі батькові, навчили.

У мене є своє «хоббі» — я люблю читати словники іноземних слів. Буває так складеться, що й чуже слово для діла згодиться. Ось живий приклад.

Якось франці спостерігаю, що наш директор Конашко так лютує, що аж іскри з-під вставних зубів летять. До-відується: він щойно прочитав надіслану йому зверху копію анонімного листа. Копію з мого ж таки листа!

Казиться, наш Конашко, кричить: «Якби мені пощастило зграбастати отого донощикі, то я б йому руки й ноги відірвав і суду б не побоявся!»

відділення або дільничний уповноважений викликають нещасного «клієнта» і починають його «виховувати». Потім адміністративна комісія накладає штраф. До цього у витверезнику вже було заплачено. Як відомо, і на роботі добре дають випити тому, хто напився.

Але ж увесь цей комплекс поширюється лише на п'яніх. А якщо у чоловіка та буде щось десь подряпано та виступить кров, то він уже не п'яниця, а хвора людина. Швидка допомога завозить такого до лікарні, і він спить аж до ранку. Бідолаху не штрафують, на місце роботи про нього не пишуть, і там його не «виховують». Суть у тому, що суб'єкт був не п'яний, а хворий, а наш гуманізм не дозволяє кривдити нещасного. То байдуже, що на виклик «швидкої» держава витрачає не якіс там копії, а добрячі карбованці. Головне — гуманізм!

Ось і я, добряче хильнувши, пішов до ненависного мені сусіди. Допік йому так, що він побіг міліцію шукати. Я я наказав синові викликати «швидку допомогу». Поки вона приїхала, я сам собі кров з носа пустив (знаю такий секрет!) і всю піку червоною юшкою вимазав. І потрапив я того разу не до міліції, а до лікарні, бо знаю закони. Спасибі батькові, навчили вони мене на світі жити.

Перед новим роком почав я лад на своєму складі наводити, щоб знати, на якому ж то я світі перебуваю. Лічів і так і навколосяк, один чорт — велика дірка утворилася, дурницю не затулиш. «А щоб ти йому згорів!» — подумав я про свій склад. А він узяв та й згорів...

Почалося розслідування. Я твердо

став на свою версію. «Мої вороги, — кажу, — щоб на них епідемія, помстилися, підпалили». І вже почали було мені вірити, як на тобі, — чорти відставника Грушу піднесли. Його садиба межує із складською територією.

А відставник щовечора собачку прогулює. Та хоч би ж там путящий собака був, а то ж миршаве собаченя. Тыху! Щоб воно йому здохло, то мені б, може, горя не було. Так отої відставник Груша, гуляючи зі своїм песьком, помітив, що я пізно склад залишив. І заявив. А якщо знайшовся свідок, то зразу ж справу відклали.

Тепер мене тягають і так припирають, як пса в тину. Але я викручуєсь, бо закони знаю. Ну, а вже потім я їх усіх не кусатиму, а гризтиму! Вони в мене почухаються там, де й не свербить!

Я знаю, знайдуться розумники, які про мене скажуть: «Ото дурень великий! Сам себе привсюдно викриває». А я відповім таким, що самі вони осталопи! Я розкажу, бо мене ніхто не знає. Я — анонім! Можна сказати — інкогніто живу. Анонімна — велике благо для умілого чоловіка.

...Ну, ось автор описав у цій гуморесці мене. А я, як захочу, то і йому заліз ала за шкіру. Надішлю до редакції листи, а в них напишу, що письменник спотворює образ радянської людини, показує її у кривому дзеркалі, що він узяв нетипове явище.

І нехай потім автор відписується і виправдовується. А я сміятимусь, дивлячись, як цей перордяп танцює, немов голій на морозі.

Спасибі покійному батечкові, навчили вони мене на світі жити!

Лаврін ГРОХА.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Нічого, звикнеш! Це ж у тебе тільки перша зарплата!

ПРО СЕ, ПРО ТЕ

ЛЮБІТЕЛІ СТАРОВИНИ

Цікава зустріч між куплетистами-сатириками і конферансє місцевої філармонії, з одного боку, і працівниками музею та антикварного магазину, з другого боку, відбулась нещодавно в нашому місті.

Учасники зустрічі обмінялись досвідом роботи.

ПЛОДИ НОПУ

Якщо на авторемонтному заводі до введення НОПу одна реклама розглядалася в середньому 3 дні, то тепер за цей строк розглядається 10—12 рекламацій. Кількість розглянутих рекламацій зростає.

СЛОВО ВИНАХІДНИКА

Наш кореспондент звернувся до автора проекту пральної машини принципово нової конструкції І. А. Цюцькала з питанням: коли він збирається оцінити своїм винаходом домашніх господарок?

— Залишилися самі дрібниці, — люб'язно відповів тов. Цюцькало, — як тільки мені вдастся домогтися, щоб машина не пропускала води, не боялася мила і прального порошку, я можу вважати, що вона піде на потік.

КНИЖКОВА ПОЛИЧКА

Вийшла з друку друга книга мистічного нашого прозаїка Романа Дрика «Час і я». В книзі зібрали виступи письменника на засіданнях президії Спілки письменників, на бенкетах, похоронах тощо.

Перша книга Романа Дрика, роман «Колоди і кодоли» побачила світ тридцять років тому і вже тоді полюбилася читачам.

ДИСЕРТАЦІЯ БУДЕ!

— Чому ви покинули ординатуру і перейшли працювати лікарем у футбольну команду? — з таким запитанням звернувся наш кореспондент до молодого здібного травматолога-ортопеда В. Ю. Вправлюка.

— У бойовому запалі, — відповів Василь Юхимович, — команда «Косар», де я тепер працюю, «косить» не тільки чужих, але й своїх гравців та активно, що до кінця футбольного сезону я матиму в повному обсязі матеріал для моєї дисертації «Патогенез переломів нижніх кінцівок».

ЧАС — УПЕРЕД!

Годинники, відремонтовані в майстерні побутового комбінату «Хронос», ідуть у рахунок майбутнього року. Годинні стрілки роблять за добу від сорока до п'ятидесяти обертів. Майстер О. П. Минутко запевняє, що це не межа!

РИБА — ДЖЕРЕЛО ПАЛЬНОГО

Хімік-аматор А. Т. Фенольчик проводить цікаві досліди по виділенню нафтопродуктів з дніпровської риби.

— В тілі сучасних річкових риб, — сказав хімік, — міститься тепер до десяти процентів нафти та нафтопродуктів: мазуту, солярки, бензину, гасу і т. д. Взяти з риби це пальне — наше завдання. Коли мої досліди увінчуються успіхом, кожен рибалка зможе смажити чи варити рибу на примусі, заправленому пальним, одержаним з впіманою ним риби.

ЕКОНОМІЧНО І ЗРУЧНО

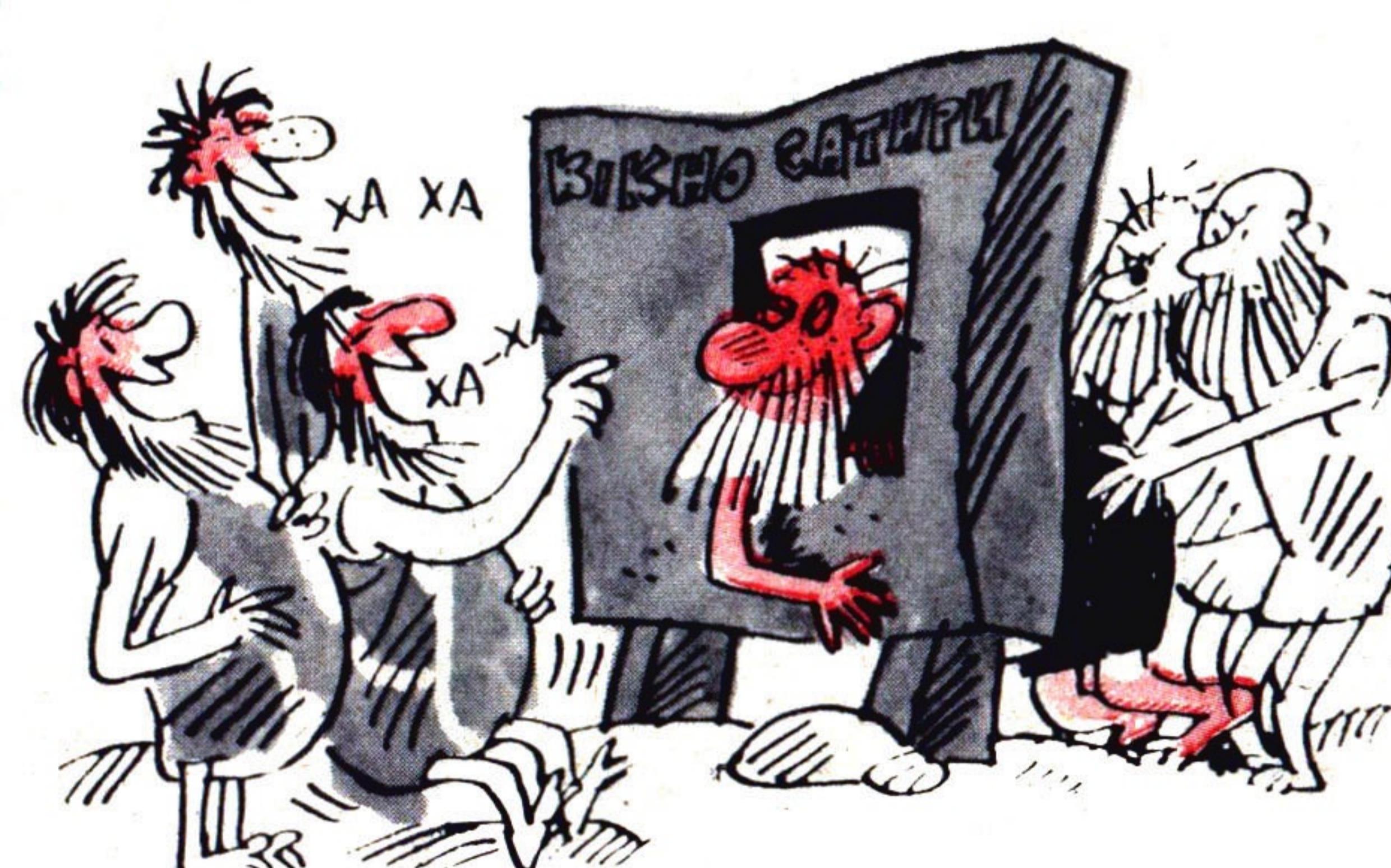
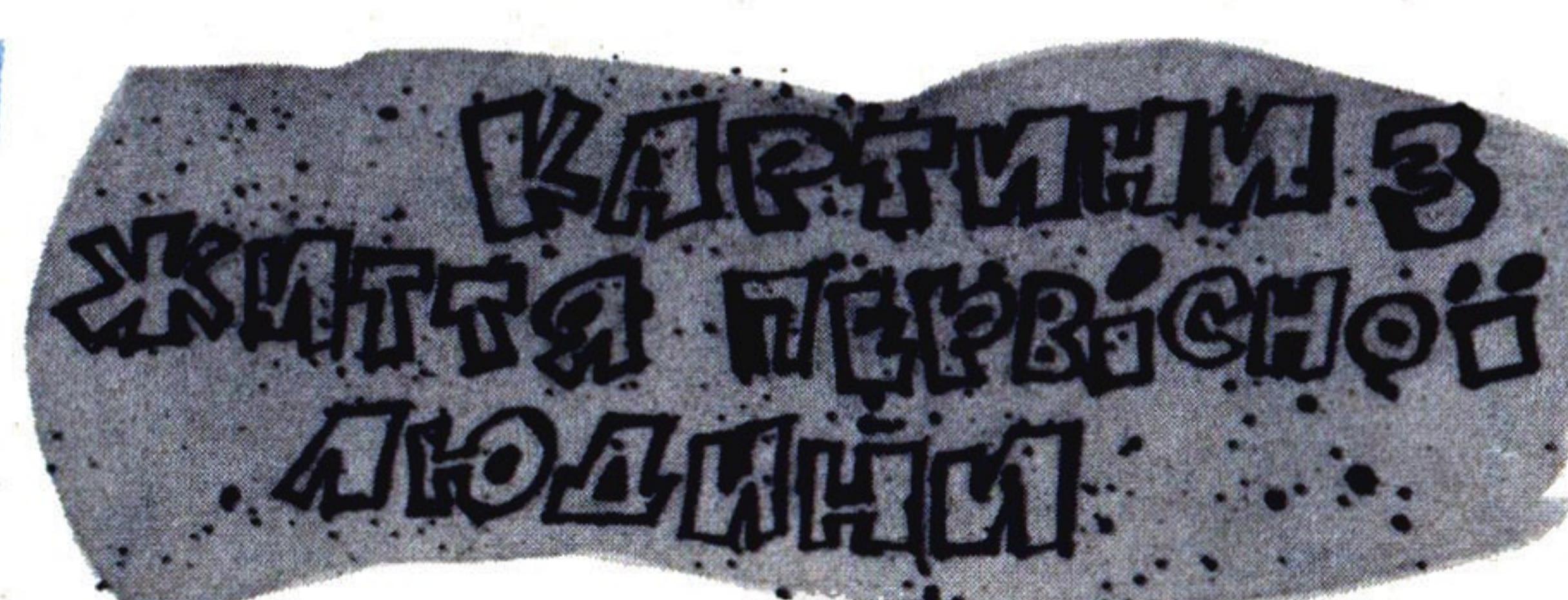
Давно вже обходяться без квитків водії автобусів, що курсують на лінії Пшеничне-Паліяничне.

Десятки кілограмів паперу зекономили вони країні.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— А ви чому печери не довбаєте?
— Чекаємо, поки винайдуть і присягнуть нам цеглу.

Перше вікно сатири.

— А де ще півзарплати? Пропив!!

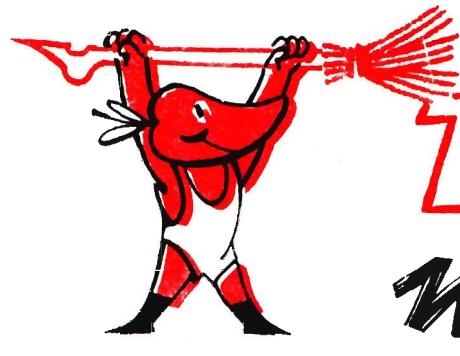
— А з синтетичних шкір ще нічого не надходило!

— Чого зажурився?
— Винайшов сірника, а він при випробуванні згорів!

Без слів.

На зарядку — но ГОРАХУ!!

Спортивний бюллетень Перция

KOC-70: конкурс олімпійського спокою

ШІСТЬ І ОДИН

Уявіть таку ситуацію: шість бігунів вийшли на відповідальні змагання, по сигналу одночасно стартували і одночасно фінішували. Секунда в секунду. Як тут бути судям? Мабуть, просити федерацію виділити замість однієї — шість золотих медалей?

Але ж, як відомо читачам, жюрі недавно оголошеного Конкурсу Олімпійського Спокою встановило одну-едину відзнаку для переможця — кольоровий портрет найспокійнішого, найласкіншого, най... і ще багато «най»... трудівника фізкультурного фронту, який докладає всіх зусиль, щоб спортивний рух у селі, місті чи області, на підприємстві чи в колгоспі «крухався» якомога повільніше. А претендент — шість. Дирекції шести шкіл Покровського району Дніпропетровської області — Миколаївської, Вишневської, Даниловської, Просаської і двох Покровських — вибирають право претендувати на почесну відзнаку: відмовляються пускати в спортивні школі залі, у вільний від заняття час, сільських фізкультурників.

Отже, прощавай, школо, — прощавай, фізкультурі! Всім, хто виріс із шкільної форми, пропонується займатися спортом на повітря. У будь-яку погоду.

Жюрі після гарячих дебатів вирішило

претендентом на почесну відзнаку вважати (при умові, звичайно, якщо не з'явиться хтось солідніший) Покровський районний народний освіті, бо, за свідченням очевидців, саме тут народилася мудра вказівка — «Не пускати!».

КОМУ ПАЛЬМУ ПЕРШОСТІ?

Що краще: взимку ходити без пальта чи восени без черевиків? Приближно з таємою х проблемою зіткнулося наше жюрі, вирішуючи питання, кому віддати пальму першості — завкомові київського заводу «Більшовик» чи завкомові київського заводу «Арсенал».

У розпорядженні юних футболістів за воду «Більшовик» є кілька шкіряних мячів. Проте немає футбольного поля. Вірніше поле є, але таке захаращене, перекопане, занедбане, що тренуватися на ньому може тільки той, хто не боїться отрапити в руки костоправів.

У юніх арсенальців футбольне поле — в порядку. Проте в завкомі ніяк не знайдуть кількох карбованців, щоб купити... футбольний мяч.

От і ламає голову жюрі: кому віддати перевагу?

ФУТБОЛ НА... ЛАВЦІ

Нешодавно любителі футболу були приголомшені цікавим відкриттям. Як стверджують компетентні фахівці, глядачі під час футбольного матчу теж... грають. Вони ніби здійснюють кидки, блуть по мячу, бігають, стрибають. Одне слово, теж мають фізичне навантаження. Спеціальні датчики, які фіксують зусилля іх м'язів, показують, що болівники мов би грають за всіх членів своєї команди весь матч.

Отож дізнавшись про це, в артілі імені Чапаєва Заліщицького району на Тернопільщині вирішили охопити футболом як найбільше колгоспників. Під час виплати грошей з кожного з них виразували по 3 карбованці і вручали абонементи на весь футбольний сезон.

Дехто пробував протестувати. Мовляв, нічого в тому футболі не розумію.

Таким сказали: «Або беріть абонемент, або грошей не одержите».

За одним рипом болівники мимоволі і з спортивної ходьби тренуються, бо від колгоспу до стадіону — 25 кілометрів.

Жюрі «KOC-70» звертається до правління колгоспу ім. Чапаєва з грехоманням поділитися на наших сторінках методологією цього цікавого спортивного почину.

ВЕЛИКА СИЛА З МАЛЕНЬКИМ «але»

Як не крути, а спорт — велика сила. У цьому я ще раз переконався, коли побував у колгоспі «Айдар» на Ворошиловградщині. Кажуть, був він раніше слабесеньким собі колгоспом, а тепер, ба, — став одним із найсильніших у Новопсковському районі. З чого б то?

А з того, мої любі, що голову там тепер спортсмен-першорозрядник Анатолій Іванович Тараш. Сам любить спорт, і сільській молоді ту любов прищеплює. Раніше ж як було? Раніше, як вечір — так і нарада, так і засідання, так і розмови — я би економіку артілі піднімав. Засідають, було, засідають, а економіка не піднімається, й квит! А як Анатолій Іванович за діло взявся, то засідань і нарад відразу поменшало, а націміст спортивна робота в селі ожила. Почали колгоспні хлопці й дівчата прудкіше бігати, вище пістрибувати, важче штанги та гирі підважувати... А там, дивись, мускулі захили та й економіку колгоспу піднімали.

Може, я трохи тут і перебільшив. Бо, звісно, не спортом єдиним, а й організаторськими здібностями чудовими і ще багато чим Анатолій Іванович разом з усім колективом відсталих колгоспів до рівня передових підійшов. Але що спорт тут шанує і чудодійну силу його знають — це факт. Бо інакше чого, б ото голова, незважаючи на занятість свою великою, власною фізичним розвитком таку увагу приділяв? Минулого року он і сам на обласніх змаганнях так ядро штовхнув — що й у чемпіоні області вибився.

Або от вам: колгосп імені 50-річчя Жовтня у Біловодському районі. Там третина колгоспників — спортсмени! Голова артілі Іван Давидович Калиновкер нічого для них не шкодує: ані форм футбольних і велосипедів гоночних, ані ліж та штанг, ані м'ячів. І що ви думаєте: колгосп хоч і невеликий, а — мільйонер!

Та все-таки правна — не без винятків... Існувять, виявляється, люди, які начебто й спортом не займаються, а сили мають — дай боже всяко му! От, пріміром, директор Деркульського конезаводу Андрій Йосипович Оноприч. Та він, якщо хотите знати, без усяких там розмінок і тренуваннячок може подужати хоч самого чемпіона району з важкою атлетики Михайлова Сингегубу. Не вірите? Та ось послухайте.

Працює Михайло Сингегубка на очкованому т. Онопричом кінному заводі. Отож повправлявся він зі штангою та, добреюче крекнувші, районний рекорд установив. А через тиждень і на обласні змагання зібрався. Пішов до директора дозволу просити. Зима, мовляв, роботи на гальмі у мене нема... Та директор уперся — не пушу! I не пустив. Довів-таки рекордсменів свою силу. А районних спортивних товаришів, котрі Михайлова на поміч прискорчили, просто за двері витурив:

— Остороди, — каже, — ви мені зі своїм спортом! Немає, — каже, — у мене дванадцять карбованців заявих, щоб вашому чемпіонові відрядження оплатити! I взагалі, отими фізкультуристами не забивте мені голови.

І відступили спортивні товариши. Бо з досвіду знали: і справді, за різними — безперечно, дуже складними і дуже важливими — клопотами у т. Оноприча ніколи не знаходиться часу сушити собі, голову отакою дрібничкою, як спорт. I ніколи не діжешся від нього ні коштів на

спортивні потреби, ні транспорту для віїздів на змагання, ні якої іншої допомоги сільським спортсменам... Но спорт, як я думу Андрія Йосиповича, — то так, пусті витребеньки. Він же сам от, мовляв, із спорту — сильний!

I таки ж сильний! Но я досі не знайшов ще в Біловодському районі такої сили, котра б директора у корисності спорту переконала та адміністративну впіртість його поборала...

На жаль, не один т. Оноприч на Ворошиловградщині так до спорту ставиться. Був, наприклад, колись у районному селищі Міловому недоганий стадіон... Був та й нема! Но розпорядився хтось на його місці Будинок культури побудувати. Справа, звісі, потребна, та от біда: тепер у Міловому вже третій рік стадіону немає, а Будинку культури з обичним спортализом і досі ще не закінчили.

Спортсмени перешли в наступ, сподіваючись вибороти інше місце під стадіон. Але зазнали поразки.

— Немає, — сказали їм, — у нас іншого місця!

А всього, чого ще немає у Міловському районі для спортивної роботи, й передічні важко. Немає у багатьох колгоспах волейбольних сіток, м'ячів, штанг та іншого спортивного начиндуля. У більшості сіл немає найпростіших спортивних споруд. Немає контролю з боку районних організацій над роботою штатних інструкторів фізкультури, які займаються чим завгодно, тільки не спортивними справами. А у працівників районного комітету навіть немає поняття про те, що нині в країні відбуваються четверті Всеукраїнські спортивні ігри... То ж не дивно, що на наше запитання: що робиться в з'язку з цими іграми у районі, — секретар району комітету Л. Болдарево досить загадково відповіла:

— Та от недавно ж провели... відстріл.

Я подумав, було, що йдеться про відстріл зайців чи, може, й лосів. А, я вживався, за термінологією Л. Болдарево це означає: змагання з кульовою стрільбою...

Ну, що ж, «відстріл» — це вже дещо. «Відстріл» — це усе-таки спорт. Яка не є а «галочка» у графі. Воно б і нічого, якби ж от іншім «відстрілом» та ще, може, футболом не було представлений у Міловському районі геть увеселити...

— Та що ви до отих міловчан так уже присікалися? — вже чую я незадоволені голоси з Ворошиловградського обласного комітету по фізкультурі і спорту та з деяких інших обласних організацій. — Та чи таїк отож великий той Міловський район, щоб по ньому про всю спортивну роботу в нашій області судити? Та подивіться, скільки у нас прекрасних спортивних споруд у районцях і селах, скільки розрядників, спортсменів і рекордсменів! У тих же таїк Всеукраїнських спортивних іграх бере участь понад 60 тисяч юнаків і дівчат Ворошиловградщини! Це вам — не цифра? Це вам — не сила?

Воно, звісно, велика сила. І все-таки є одне маленьке «але». Все-таки їті окремі антифізкультурники, що про них мовлено вище, — силу немають. А про деяких ще й не згадано. Фейлетон короткий, і не для всіх місця вистачило.

I от цілі знайдеться така сила, яка б отих окремих антифізкультурників лицем до спорту повернула та у його виключній державний важливості переконала, — отоді й я, разом з усіма оптимістично настроєнimi товаришами, радісно вигукнув:

— Ні, що не кажіть, а сільський спорт на Ворошиловградщині — велика сила!

В. БОЙКО.

Ворошиловградська область:

Веселий об'єктив

РЕПОРТАЖ РОКУ

— Отже, дорогі друзі-болівники, розпочинаємо наш репортаж про фіналну зустріч з боксерами приз «Золота мишоловка». Ліворуч од нас — боксер Сірій, праворуч — боксер Білий. Бінас Гонг, і за званим судде Білим та Сірим приєднано вітають один одного, після чого по-дружньому обмінюються першими ударами...

2

— Боротьба загострюється. Боксери елегантно пересуваються по рингу, наносячи не менш елегантні удари. Ось Білий, синориставши таємчиною помілою суперника, сильно б'є справа, але тут же наражається на ще дошукуєний монтерадар. Яна граїть, дорогі друзі, як автономні і гідна на похвали обопільна пова...

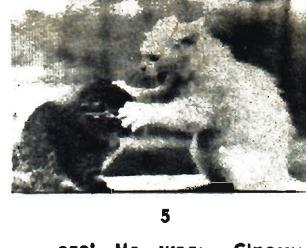
3

— ...га? Що це? Білий, образившись на заслужений удар, застосував заборонений прийом: щосили б'є свого друга-суперника по тілу. Ай-я-я! Як не соромно! Таний майстер і так ганебно розпустив свої нерви... Цікаво, що скаже суддя?

4

— Дивно, дорогі друзі, але суддя нічого не каже. Між тим Білий зовсім розійшовся. Подивітесь вже гасити Сірого по голові з обох боків! Думлю, що ногідний вином Білого не залишився поза увагою федерації, як і гідна всілякого захочення Сір...

5

— ...ого! На жаль, Сірому теж зраджують нерви. І він, склонивши суперника за шию, кідає його долу, причому на обидві лопатки. І в цю мить суддя зупиняє поєдинок. Я впевнений, що зараз він дисциплінус обох боксерів за неспортивну поведінку. Але що це? Суддя обговорює Сірого переможцем і вручаче йому «Золоту мишоловку»... Що-що?

6

Гм-гм... Дорогі друзі-болівники, виявляєтесь, ми з вами були присутні на фіналі змагань з самбо, де зустрічалися спортсмени легкої ваги, майстри Білий та Сірій. Зустріч прошла, як ми бачили, у винятково коректній і товарищській атмосфері, що дас мені право сказати: в нічезовому підс

ПЕРЧЕНЯ

ЧОГО ІВАСИК ХОЧЕ

— Івасику, — синка питає маті, —
Що б ти хотів на іменини маті?
Івась відповіда:
— Хотілось б мені
Цукерок,
Й не вмиватися три дні.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

ВМИВАВСЯ

— Знов ти, синку, не вмивався?
— Ні, вмивавсь! — кричить малий.—
Я вмивався і втирався,
Бачиш, став рушник брудний!

Ніна ПАРАСОЛЯ.

ОСЬ ТАК, ЗАВЖДИ!

Після школи Андрійко грав у футбол. Поки мати не гукнула:

— Андрійку, йди обідати!

За розкладом, який вони склали разом з татом, після обіду треба було готувати уроки.

Андрійко підвівся з-за обіднього столу, подякував і попрямував до письмового.

Раптом під ногою щось тріснуло. Нахилився і підняв кермо від моторного човника. Коли ж це воно одламалося? Знайшов човник і спробував приладнати. Тато кудись так заховав клей, що півгодини довелося шукати.

Склей. Почекав, поки просохне, і напустив у ванну води, аби перевірити, як човник плаватиме. Включив моторчик — не працює. Певно, батарейка сіла. Пішов до Василя батарейку позичити.

З Василем зіграли в настільний хокей, подивилися альбом з марками. Повернувшись додому і згадав: а батарейки ж не взявлі Вирішив: візьме завтра.

Дістав з портфеля «Арифметику», зошита і тут побачив на стіні муху. Відвернувся... Та муха наче навмисне продзижчала біля самісінського носа. Хоч довго ганявся за нею, але таки спіймав. Прив'язав до лапки нитку. Лапка лишилася на нитці, а муха полетіла. Ловив, ловив — нікак не міг спіймати. Згадав, що у комірчині лежить сачок. Поки відшукав його, муха десь зникла. Він і під диваном ліхтариком присвітив і за шафою понишпорив — наче здиміла.

Розкрив «Арифметику», вмочив перо в чорнило. Аж тут почув мамин голос:

— Андрійку, вже дев'ять годин. Пора спати!

— Ось так завжди, — сказав Андрійко, — тільки сядеш за уроки — спати гонять. А завтра питатимуть, чому я знову двійку одержав!

Петро ЮРЧУК.

Пригоди Перченята та Мурчика у країні казок

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

О досторхон!

Досторхон... Оповісти, що це таке, на кількох сторінках не взвяється б і сам Насреддін. Але по-пробую... Той починається... з чаю.

Поки господар розв'язує організаційні, обов'язкові, як спів арика в саду, питання, гість потихеньку сюрбає собі кок-чай без цукру і слухає тамаду.

Найперший обов'язок тамади демонструвати свою дотепність. Ті дотели він черпає з корану або звертається до східних сміхунів — Насреддіна чи Омара Хаяма. Вони завжди виручать. А ще Авіценна й Нізамі, Навої й Жюль Ренар, Остап Вишня й Пушкін, Максим Рильський і Сковорода, Гафур Гулам і Віктор Кочевський... Вони завсіда за досторхоном.

Язичник у тамади мусить бути здатним не тільки полумисли лизати... Адже за столом добра половина таких же златоустів...

Гіркі ті й солодкі водночас словесні дуелі. Послухаймо мудрих людей. Бо вони зібралися на той не за тим, аби набити свої шлунки бараниною, а позмагатися, зробити, як кажуть, словесну розминку...

Словесна битва то затихає, то знову спалахує, і коли ти не дуже захопився закусками, можеш послухати і тамаду, і його бойового заступника, і багатьох, багатьох златоустів. На те воно й той, на те воно й Схід, на те й традиції вікові.

Буває, й ікли хтось покаже. Розійшовся тамада чи його заступник, потоястався, як висловився один любитель іноземних словечок, по якомусь літературному «діапузону», а той підвісся у гніві і випалив у повненьке обличчя жартуна:

— Буває, за високим життєвим рівнем ховається досить сильне духовне недоідання...

— Сан Санич, ви переходите на особи...

— Я просто цитую відомого поляка...

Та їжакуватих моментів за досторхоном все-таки обмалі. Більше змаг у дотепності. В хід ідуть не лише Вільям Шекспір та Юліан Тувім, а й сучасні класики Расул Гамзатов і вищепопіменований Віктор Кочевський.

— На хвилину уявіть, що він помер, і ви побачите, який він талановитий.

— Пам'ятай: краще всього п'ється між двома випивками.

— Замість того, щоб пiti — відкладай на ощадницю. Збєрши кругленку суму — пропий.

— Шкода, що я не знав вас 20 кіло тому назад. (Юліан Тувім).

— Казала дівчина акину: «Хоч я люблю тебе, а кину».

— Салам — налейкум!

— Склеротик, відкрій ротик. (Віктор Кочевський).

Досторхон — не випивка-закуска і не пиятика. Досторхон — зустрічі друзів, сердечників, вірних. Було це в Алма-Аті. Запросили на ювілей Сабіта Муканова гостей з України. Такої честі удостоївся я та «український киргиз» Борислав Степанюк. Помину вроčистий вечір, вшанування письменника й академіка, виступи побратимів по першу. І ми з Бориславом сказали слово в театрі імені Абая про свого казахського колегу і піднесли ювілярові шеститомник, виданий на Україні, і купон вишиваної шовкової сорочки. Не буду живописати, як гарно було на сцені і в залі і яка сердечна атмосфера панувала довкола.

Потім був концерт. Гарний концерт. Господарі познайомили гостей з перлинами мистецькими. Одна деталь. Співала Надія Павлюк «Казахський вальс», звичайно ж казахською мовою, пісню на слова ювіляра.

До мене нахилився Габіт Мурслев.

— Надія Павлюк — краща виконавиця «Казахського вальсу».

Годі казати — як приемно було слухати оте. До щemu в серці, яке розбурхалося, розбуруни-

З нової книги «Гюлістан. З усмішкою про Киргизію», яка має вийти в Політвидаві УРСР.

лося. Мені так багато хотілося сказати шляхетному Габітові, але: а) ішов концерт, і треба було не говорити, а слухати; і б) хотілося просто помовчати...

Розпочався досить представницький, з участю членів уряду той. По суті, продовжувалися розумні промови на честь ювіляра, але в лапідарній формі, бо ще треба ж не забути й бесбармака покушувати і чарку пригубити. Правда, якби після кожного тосту гості зазиралі в чарку, то за годину всіх би повиносили й поскладали б у штабелі. Згодом ті штабелі порозвозили б по витверезниках...

Але такого не буває. Не тому, що гості — люди загартовані; є й такі, звісно. Але існує у всіх народів цнотливий звичай — пригуб чарку і постав. Все одно, що випив.

Підвісся ювіляр, кресонув по нас своїм молодечким поглядом, представив нас гостям як пра-внuk Тараса Шевченка...

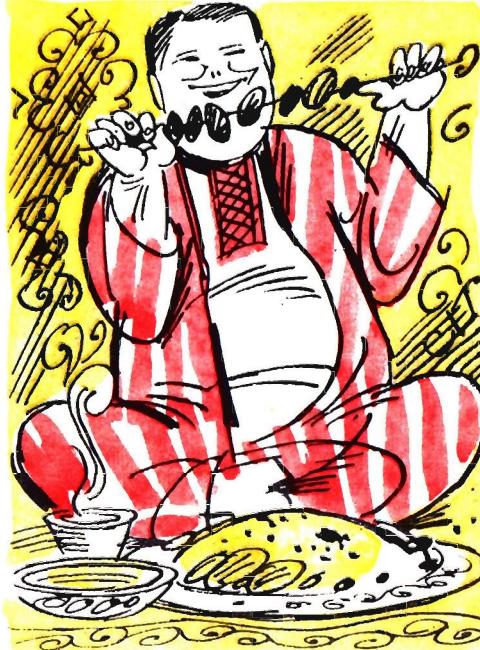
Потому піднімаються двоє молодих і красивих хлопців. Повненка жіночка метнулася до рояля. В залі народилася мелодія пісні, яка облетіла весь світ, «Пісні про рушник»...

Ті молоді, гарні співали з душевним піднесенням, ми з Бориславом прискіпливо слідкували за текстом, та народні артисти республіки, брати Габідуліни, не дали нам поживи: жодної помилочки, ніякогісінького акценту, всі наголоси на місці. А головне — божественно співали хлопці.

Досторхон... Я вже скоро хочу поставити крапку і не можу, бо брови читача мого поповзли угору... Почав з чаю. Закінчив промовами. А не сказав, що ж таке досторхон... Мовляв, читач зрозумів — це святковий стіл. Але ж читач чекав оповіді про той стіл, про страви східні. Невже ж там тільки чай п'ють, співають та змагаються в дотепності?

Важко мені перейти до закусок... Однаке суп шурпа. Він подається гарячим, можна язика й губи обплести, як відразу накинеться на той наїдок. Подають того добра повну супницю. Однієї супниці досить, щоб оголосити потім на тиждень голодовку...

Коли вже ти і дихати не можеш, приносять плов, з ізюмом, з запашною бараниною. Здається, одним її запахом можна наїстися. Поки ти береш під сумнів — істи чи не істи — твій сусіда обов'язково гаряче зашепче на вухо:

— Якщо ти не покушуєш плову, вважай — ти не був в Узбекистані (Киргизстані, Казахстані, Туркменістані).

Ти переходиш в контратаку:

— Я ж повну супницю шурпн вмолов.

— Шурпа — преамбула. Шурпа — розмінка. Шурпа — розвідка боєм. Чому ми, киргизи (узбеки, казахи, туркмен...) не знаємо, що таке шулківі хвороби? Тому...

Останній аргумент покоряє. Тим більше — су-сід наклав на твою, досить широку таріль, стільки плову — вистачило б і жінці твоїй, і дітям, і онукам на кілька днів...

З недовірою приступаєш до нового наїду. Намагаєшся остилочки взяти на відліку: троньки плову, троньки баранинн, троньки ізюму... Про походження баранини поети навірі написали. Я запам'ятав сповнені драматизму рядки Володимира Ліфшица: «Була вівця смертельно поранена, і немає вівці, а є — баранина»...

Отож уминаєш і mrієш: коли б Азиз одвернувся — ще б трохи той, півложечки... Смаката Справді, хто плову не куштував...

А він таки молодець, сусід, він підвісся, кудись потеліжився. Як повернувся, вигукнув:

— О, шашлик несуть! Раҳмат...

— Справді, запах нічого...

— Нащо ти так кажеш — запах? — Азиз обра-зився.— Запах має знаєш, що.. От-от. А шашлик — аромат.

Ще кілька хвилин і замість білого ягнятин на тарілі лежать, як вищерблені шаблі після кривавої сіці, дротини.

Тобі немов трохи легше, ніж було після шурпи, бо Азиз час від часу нагадує:

— А ти чайку съорбни.

Справді, съорбнув — і ти знову боєць. Тим більше, господарі підсовюють одне ратне поле за іншим.

— О, жаркоп прийшов!

— О, баракабаб!

— О, пашмак!

— Навот!

— Кандалот!

Тепер тобі хочеться єдиного — аби поклали на носилки і винесли.

— О! — окнув Азиз, і ти увібрав голову в плечі. Невже ще щось буде?!

— Баранячу голову несуть! Це не просто тобі исилик, закуска. Це — бараняча голова, дорогий мій хоро.

В Азиза забліщали оченята. І він прошепотів:

— Бисмільда **.

Бараняча голова — то багатовікова традиція. Підносить її сам шеф-кухар, якого тут шанують велими. Коли б у кухарському ділі застосовувався табель про ранги, то шефу присвоювали б звання генерала. Шеф урочисто, на одній руці над головою приносить на срібній тарілі баранячу голову і шанобливо кладе перед аксакалом.

Аксакал у вроčистій тиші мовчки, поволенки, з почуттям власної гідності обводить задоволеним (як не щасливим) поглядом залу і приступає до ритуалу, священного ритуалу — потрошить голову. Спершу виймає одне око і підносиць найшанованішому гостю.

Друге око годиться вроčисто піднести найшанованішому із господарів. Що й робить аксакал з превеликим задоволенням. Далі одянахує одне, друге вухо. І я чую гарячий шепіт милого Азиза, моого тільмеца, тлумача:

— Васільбай! Тобі — вухо.

О, вікопомний і до кінця незагненній традиційний досторхон!

* Соратник (кирг.).

** О, аллах, благослови! (кирг.).

Художник про їхні поради

БІЗНЕС – ЗНИЗУ ДО ВЕРХУ

Документальний фейлетон

Частина перша

**Розповідь англійської школлярки, 15-річної
Мерілін А.**

(Взято з англійського журналу «Ревен»)

Почалося все це близько шести місяців тому. Нас було четверо, ми сиділи в кафе і ліши морозиво. Вони було гідне, а здерли за нього грубі гроши. Ми всі вирішили, що це нечесно. Тоді кожен з нас уявив зі столу чайну ложечку. Це було дуже смішно –йти вулицю з ложкою, захована під светром. Ми ніколи так не сміялися.

Після цього ми почали брати різні речі з приватних магазинів, універмагів, аптек. Хто-небудь з нас забивав баки продавців, а інші пхали за пазуху все, що потрапляло під руку.

Я, наприклад, уже й не пам'ятаю, коли купувала собі губну помаду. Просто брала ту, яка подобалась. Але якось мама натрапила на крадений світл. Батько ледь із глудзу не зіграв, репетував, що відведе мене в поліцію. Ну, я йому одразу пельну затинула. Він зеленяр, і якщо він має право шахраювати у себе в магазині, то чому я не маю такого ж права?

Частина друга

**Розповідає батько
Мерілін**

Ви тільки уявіть собі: я, шанована людина, бізнесмен, раптом виявляюсь батьком звичайної злодійки, яку садять у тюрму! Це ж скандал! Це просто розорить мене. Звичайно ж, у доньки не всі відома. Коли я почав лякати її поліцію, вона розміялася і стала верзти всяку всячину про те, як я веду свій бізнес.

Зрештою, що воно, дурне мале, знає про бізнес, — що можна, а чого не можна? Якби я не пантуравав кожного шансу, то швидко втратив би все, що маю. Це діло не для телепів, ось що я вам скажу. Уряд ошукав мене зліва, справа і по центру з усіма тими своїми податками, які він здирає з мене разом зі шкірою. І тому я повинен тримати ніс за вітром.

Частина третя

**Вимушена інтервю
Реджинальда Крея,
бізнесмена, ділового
людини, а також...**

— Наша фірма — це торговельна компанія по купівлі та продажу залишеної руди. Центральне правління знаходиться у Південній Африці. Діло ми вели широко, пропонували умови, які давали максимум прибутків.

— Кому?

— Нам, звичайно. Нас троє братів — я, Чарлз і Рональд.

— А якщо клієнти не погоджувалися на ці умови?

— Ми їх... переконували. Для цього у нас був штат експертів, радників, адвокатів.

— Кажуть, ваша фірма найняла для цього тридцять професійних гангстерів?

— Людні, незнайомі із світом бізнесу, це віддається незвичаним, а насправді нічого дивного тут нема — бувають адвокати, гірші за гангстерів. Конкуренти з'явили б нас, якби ми не виявили ініціативи. Наши хлопці брали клієнта-неналежу, вивозили куди-небудь за місто і... переконували. Якщо він не погоджувався, то додому міг і не повернутися. Але ми з братами тут ні при чому. Судіть виновавців.

— Отже, ви вважаєте себе невинними?

— Ми робимо бізнес.

Частина четверта

Сама себе представляє лондонська газета «Дейлі телеграф», що належить газетному концерну Беррі і має підзаголовок «консервативна»: «Росіяни починають говорити все агресивнішим тоном і коли вони звертаються до Заходу, і коли звертаються до Сходу. Вони дали ясно зрозуміти, що ладні застосувати ядерну зброю як проти Заходу, так і проти Китаю... Було б помилкою закривати очі на незаперечні факти лише тому, що вони здаються незапеченими».

Джерело інформації: великий палець лівої ноги Стівена Константа, автора вищенаведених рядків, після прогулянки боєсніж по свіжій ріллі.

Мета: політичний банди... прощайте, бізнес.

Замість коментаря

Еге ж, — замість коментаря. Бо що ж тут коментувати?

Три брати наймають гангстерів, щоб ті уносивали непіддаливих клієнтів. І це — називається бізнесом.

Газета під динткову монополію роздуває воєнну істерію, і це теж бізнес.

П'ятнадцятилітня школлярка вважає, що красти — звичайна річ, бо ж батько її живе теж не зовсім чесно — дере із своїх клієнтів. Вона робить свій бізнес.

Батько тієї дівчинки вважає, що обдурити покупців сам бог вілів, бо інакше не проживеш.

Словом, треба робити бізнес.

А уряд — дере із того батька.

Словом, бізнес — знизу доверху.

Які ж тут можуть бути коментарі! Це ж — звичайна річ у «вільному світі». Вільна, сказати б, ініціатива.

Е. РИБАЛЬЧИК.

Безголова ескалация.

КОНІ І ЛЮДИ

У Заходній Німеччині працює чимало так званих гостинних робітників. Це ті, що приїхали туди на заробітки з Греції, Іспанії, Португалії та інших країн Європи. Як хазяї на своїх «гостей» дивляться, красномовно свідчить таке оголошення, надруковане в одній провінційній газеті: «Поблизу міста здається в оренду великий сарай, що стоїть посередині зеленого лугу. Чудові можливості тримати там коней або гостинних робітників...».

I не було б ні спокою, ні спочинку

Живе собі отак людина межі людьми, працює, відпочиває і не відає, хто, коли і яку свинню її підкладе.

Голові колгоспу «Червоний прапор» Теребовлянського району Тернопільської області Є. А. Петрову свиню, правда, не підкладали будинок.

1968 року правління колгоспу дозволило позичити Є. А. Петрову з колгоспної каси 2500 карбованців. Для будівництва власного будинку. З умовою, що віддасть до липня 1969 року.

Ну, не встиг голова віддати за рік. Не встиг і за другий. А, може, й забув. Бо хіба за колгоспними справами пам'ятатимеш про свої особисті. Так нема, щоб голові нагадати, підказати. Мовляв, ви винні. Ви віддали повинні. Йому беруть і ще позичають колгоспні гроши. І виявилось: до 1970 року вже набігла сума в 4555 крб. і 99 копійок. Та ще й робітники, які будували хату голови, виплачено 1239 крб. з колгоспної каси. То вже виходило б, що Є. А. Петров винен своєму колгоспovі 5794 крб. та ще 99 копійок.

Та тут знову знайшлася якась капосна душа. Взяла ті гроши, пересунула на рахунок 33. Себто — будівництво і придбання основних засобів колгоспу. І вже виходить, що Є. А. Петров не винен колгоспovі не те, що

5794 крб., а навіть і 99 копійок. Вже його власна хата ніби потонула в колгоспних основних засобах. Вже був би колись голова приніс в колгоспну касу гроши, а йому сказали б:

— Ніяких грошей ми від вас брати не будемо, бо ніяких грошей ви колгоспovі не винні.

І залишилася б висіти над душою Є. А. Петрова отака сума. Гризла б вона совість і сущила б тіло голови колгоспу і не мав би голова ні спокою, ні спочинку.

Та світ не без добрих людей. Приїхали народні контролери. Пересунули ту суму під звіт голови колгоспу. Навіщо має людина мучитися. Навіщо м'яч не досипати.

І що ви думаете, Є. А. Петров хоч на когось розсердився, хоч вилася кого-небудь з тих, хто йому накапостив?

— Ні, — каже так м'яко і тепло, — то в бухгалтерії помилилися рахунками. Буває. Кінь на чотирьох ногах і то спотикається, а бухгалтер тільки на двох...

Дійсно, чого на білому світі не буває. Хто в житті не спотикається?

Є. ДУДАР,
спец. кор. Перця.

ВАЙКИ

ПРОКРАВСЯ ЛІС

Прокрався в курнику пролаза Ліс,
М'яцяя наївся і кровлю упився..
Про це чутки до Вовка донеслись;
І він од люті мало не сказився.

— Негайно вигнати! — вишкіривсь Вовчок.
Із злодієм я панькаться не буду!
Забрати Ліса від курей і... до качок
Негайно перевести цю паскуду!

Давним-давно його прогнать пора!
І як він тільки на цей пост пробрався? —
До курника ж Вовчок послав Тхора,
Який якраз біля качок прокрався.

без МОРДЛІ

ЗАПОВЗЯТИЙ ВІВЧАР

Служив колись вівчарик-молодець,
Біля овець він все робив до крихти.
Говорять йому люди: — Та ж овець
Уже давно прийшла пора постригти.

До купи всіх овець чабан зібраав.
Ті зблісляя, трясуться в страсі.
Їх так вівчар постриг, що шкіру геть зіздрав
І випустив із рук в самому м'ясі.

Подохли вівці й так не довели,
Що значить в справі всякий знати міру
І діяти не так, як той вівчар, коли
Із шерстю разом здер з овечок шкіру.

СОБАЧА СЛУЖБА

— Ану повий! — Хазяїн Псу гука.
Рябко звів морду і завив у небо.
— Та перестань! — і Псина замовка,
Не буде вить, якщо уже не треба.

Хазяїн скаже: — Ну, Рябко, гризни!.. —
І він гризе, що зволять указати.
Хазяїн скаже: — А тепер лизни! —
І мусить те, що вказано, лизати.

Собака — друг людини, і в Рябка
Віддавна з нею зав'язалась дружба...
А що удіш тут, коли така
Попалася йому собача служба.

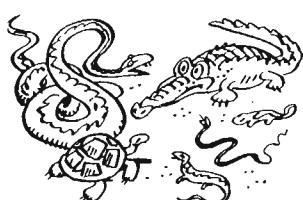
ДЕБАТИ

Зібрались на нараду: Черепаха,
Вертлява Ящірка, зажерливий Пітон,
Зубатий Крокодил, Гадюка-нетіпаха
Й, не розбереш який, Хамелеон.

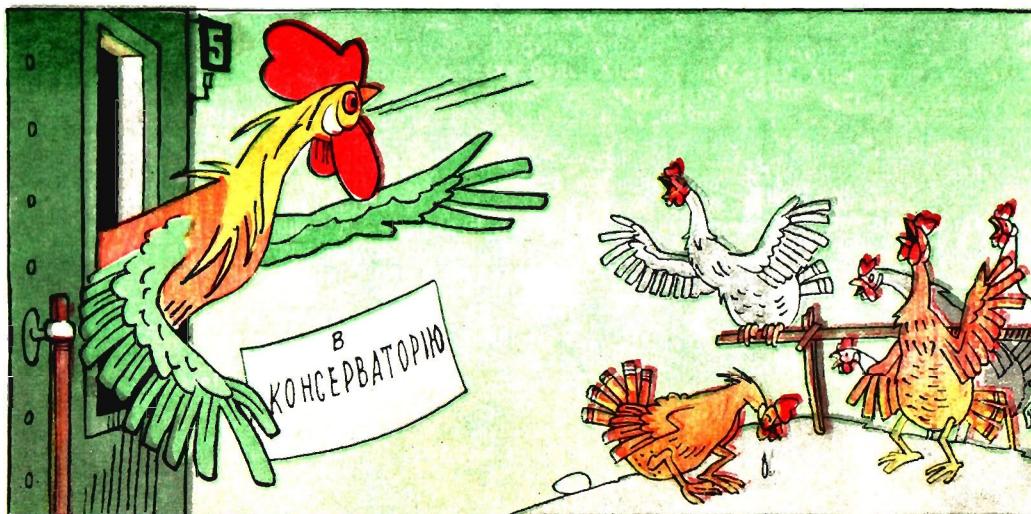
Про те, про се поміж собою мову,
Довгенько в чагарях вони вели,
А потім відповідну постанову
Усі одноголосно прийняли.

Ви кажете, що вам цікаво знати,
Чим врешті-решт закінчились дебати?..
А що там можуть вирішити вони,
Коли від роду — плазуни.

Юрій КРУГЛЯК.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

— Прошавайте, зозулястенькі! Вивчуся на соловейка — повернуся!

— А нам учителька казала, що в яблуках багато заліза...

І ТУТ ПІДІЙШОВ КІНДЗЮЛІС

— Які все-таки погані костюми ви
шисте із такого чудового матеріалу?
Тут підійшов Кіндзюліс і сказав:
— Пробували шити із поганого —
наслідки ті ж самі.

* * *

— Чи довго жінка може тримати
щось у таємниці?
Тут підійшов Кіндзюліс і сказав:
— Поки когось не стріне.

* * *

— У нашій їdalні цього року змінилось п'ять директорів, чотири кухарі і два калькулятори.
Тут підійшов Кіндзюліс і сказав:
— Тільки меню без змін.

* * *

Один любитель статистики запитує у водія таксі:

— Вам доводилося возити людей різних спеціальностей. Які пасажири найчастіше користуються вашими послугами?

Тут підійшов Кіндзюліс і сказав:
— П'яні.

* * *

— Чому сьогодні запізнилися на роботу? — запитує директор службовця.

— Вибачте, проспав.

Тут підійшов Кіндзюліс і спілав:

— То ви й удома спите?

* * *

— Здається, сьогодні погода така, яку й передбачали синоптики.

Тут підійшов Кіндзюліс і сказав:

— А хіба бюро прогнозів не може помилитися?

* * *

— Ваш директор, видно, непоганий?

— Не можна скаржитися.

Тут підійшов Кіндзюліс і сказав:

— Поскаржишся — звільнити з роботи.

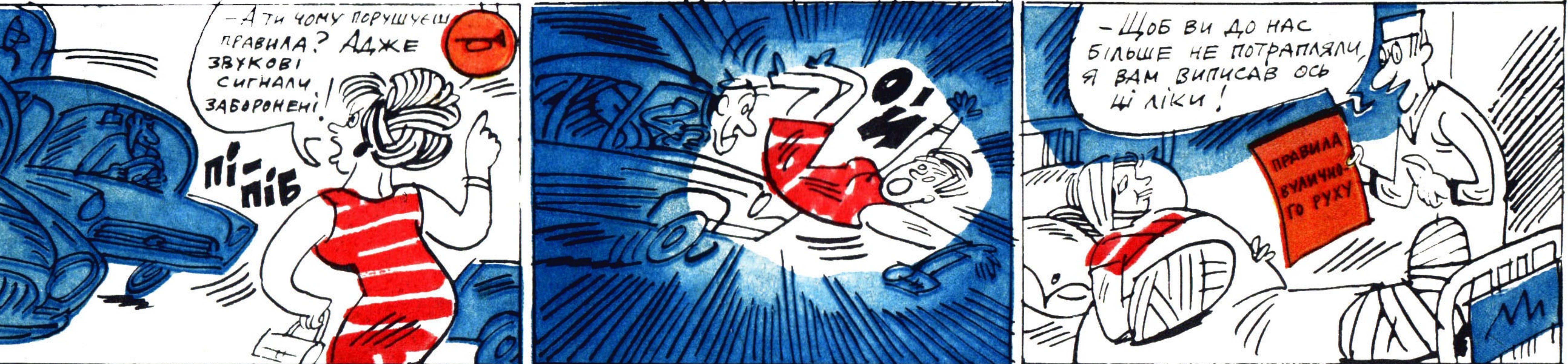
* * *

З літовською, переклав

Г. ДЕМЕНOK.

ЖАРТУВАЛА ДАМА З КОЛЕСОМ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

НАРОДНІ УСМІШКИ

ПРИБИТА ГІРЯ

Шестиричний Коля сидить біля комори і гладить рукою двопудову гірю.
— Гарна... іграшка? — спитав комірник.
— Гална.
— Додому б тобі таку...
— Так ви є, дядю, не дасте.
— Бери.
Сміхнувшись, Коля обома руками зусіє силами гірю і зиркнув на комірника.
— Е-е-е, дядю. Так вона з плибита.

Повідомив П. ДОБРЯК
з м. Зінькова Полтавської області.

ТОЧНА ПРИКМЕТА

Мати говорить сину:
— Петре, піди в кінтору, та візнає, чи дають зарплату.
— Дають, — упевнено відповів син.
— А ти звідні знаєш?
— Та сьогодні ж тато сало на роботу брали.

Повідомив А. Г. МОРОЗОВ
з с. Отрадо-Кам'янки Бериславського району Херсонської області.

НА МІЖМІСЬКОМУ ТЕЛЕФОНІ

— Громаднине, доплатіть, будь ласка, за розмову! — сказала телефоністка.
— А не можна якось ці гроші стягти з дружині! Це ж воно говорила, а мені не дала на відповідь слова мовити.

Повідомив М. ГОНЧАРУК
з м. Шепетівки Хмельницької області.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Читали ми якось, що деякі «інтелектуали» закидали тобі: мовляв, письмо про поламані містки, перегорілі електролампочки, недіючі водогони і зіпсовані телефони.
Пришли, Перче, хоч одного такого «інтелектуала» до нас у м. Слов'янськ на працю. Котельникова. Хай поживе кілька місяців при зіпсованому водопроводі. Послухаємо, якої він тоді заспіває.

Ми вже запрошували начальника управління водоканалізаційного господарства тов. Науменка, щоб хоч трохи покинув у наших квартирах. Та він дременував так, що досі його не видно, тільки труби для водопроводу, які він завіз ще взимку, залишилися на згадку, а води й досі нема.

Твої читачі: ЗАЙЦЕВА, КОНОНОВА, МОЛЧАН.

Шановний Перче!

Послухав би ти, як гарно, як проникливо уміє говорити т. Виховський Л. А. Він не оратор, ні. Він — меліоратор. Підписуючи договір на будівництво ставка у нашому колгоспі, т. Виховський сказав:

— Не я буду керівником Коростишівської луко-меліоративної станції, коли у 1968 році не здам вам ставку в експлуатацію.

— Назовете мене базіною, коли наступного року не закінчу будівництва?

— І той рік минув. Договір довелося переформлювати.

— Через рік, — побожився т. Виховський, — сам до вас приїду свідох рибковою поласувати.

Не видно чомусь і поніні т. Виховського. І рибки — не видно. Бо ось уже й 1970 рік минає, а на території майбутнього вододільника ще й курка лапою не погребла. Цікаво, що скаже т. Виховський, коли будемо переформлювати договір на наступний рік? А він, ми певні, що обов'язково скаже. Щось таке гарне, проникливе...

В. ІЩЕНКО,
голова колгоспу імені Куйбишева.

Житомирський район
Житомирської області.

Запрошуємо тебе в гості. Подвір'я нашого будинку № 27 по вул. Добролюбова у місті Полтаві дуже маловідоме. Тут ти зможеш відпочини. Тільки як будеш іти, прихопи з собою цистерну питної води. Во інакше — доведеться за 2 кілометри по воді бігти. В нас, правда, була колонка у дворі. Та завод стінових матеріалів, де директором М. П. Ануров, розширував свою територію і відгородив від нас колонку високою цегляною стіною. Так що приїжджаєм з цистерною.

За дорученням мешканців будинку О. НІКІТАСЬ,

м. Полтава
Дніпропетровської обл.

Тобі знайомий традиційний обряд: у святковий піріг запікають монету, а потім щасливчик, якому вона дісталася, красно дякую господарям. Як-то кажуть, аналогічний випадок трапився в нас у селі Коліндяні Рожнятівського району Івано-Франківської області. Тільки замість пирога була наша, точніше — брикет первої наші виробництва місцевого концентратно-дріжджового комбінату. А замість монети був шматок стальної сітки, який ми були надслідство.

Отже, просимо тебе, Перче, подякуй од нас красенько колиндянським кашоварам, подякуй так, як належить діяти на підбінні сюрпризи.

А. САГАЙДАК, З. СОКУЛЬСЬКИЙ.
працівники райгазети «Нові горизонти».

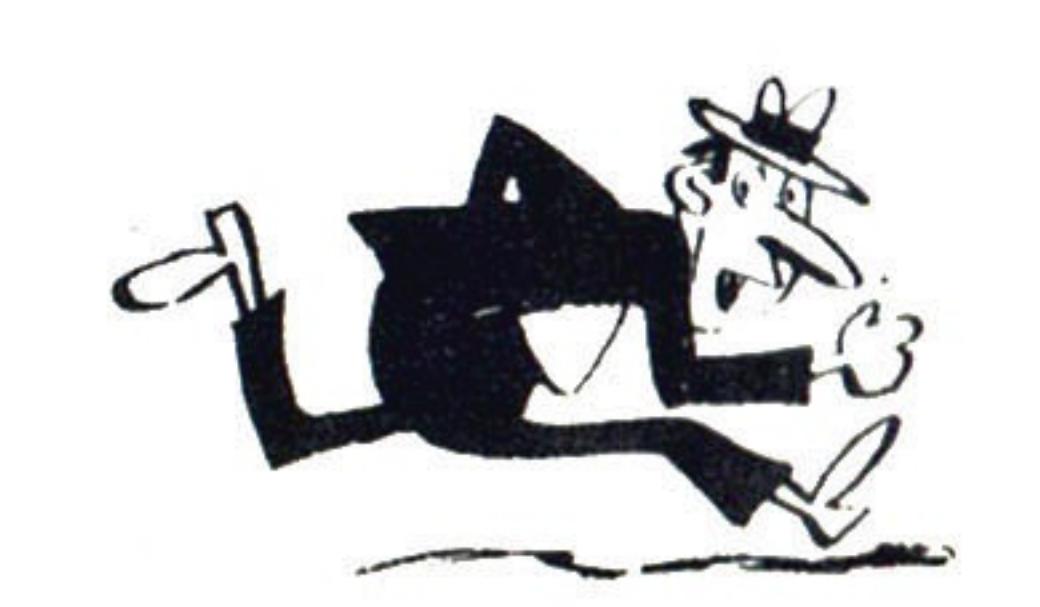

Читали ми якось, що деякі «інтелектуали» закидали тобі: мовляв, письмо про поламані містки, перегорілі електролампочки, недіючі водогони і зіпсовані телефони.

Пришли, Перче, хоч одного такого «інтелектуала» до нас у м. Слов'янськ на працю. Котельникова. Хай поживе кілька місяців при зіпсованому водопроводі. Послухаємо, якої він тоді заспіває.

Ми вже запрошували начальника управління водоканалізаційного господарства тов. Науменка, щоб хоч трохи покинув у наших квартирах. Та він дременував так, що досі його не видно, тільки труби для водопроводу, які він завіз ще взимку, залишилися на згадку, а води й досі нема.

М. Слов'янськ
Донецької обл.

НАРОДНІ УСМІШКИ

НІЧОГО ДАТИ

Суддя: — Що ви можете ще дати на своє віправдання?

Селянин: — Нічого, — панесуддя, бо останній карбованець віддав писарю.

АБІ ХАРЧ

Суддя: — Отже, суд засудив вас на десять карбованців штрафу або три дні арешту. На що пристаєте?

Підсудний: — Прошу чесного суду, як буде харч, то я сідітиму й цілий тиждень.

Повідомив П. Д. БУШТРУК
з с. Чорнотичі Чернігівської області.

ВСЕ ОДНО

До літнього чоловівна в темному провулку відійшла підходять двоє.

— Дядьку, дайте цигарочку.
— Немає, хлопчики, немає.
— Ну, то давайте шапку.

Повідомив В. ГОПКАЛО
з м. Кривого Рога.

МАТЕРІАЛЬНА ЗАЦІКАВЛЕНІСТЬ

— За кожну ложку риб'ячого жиру, що я вил'ю, мама платить мені одну копійку.

— Ну, а далі?

— Коли я вил'ю всю пляшечку, то в мене назбиряється 65 копійок.

— Ну, а тоді що?

— Мама забирає в мене ці гроші і купує нову пляшечку риб'ячого жиру.

Повідомив В. ДОБРОПАС
з м. Полтави.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

В. А. Шевцова, будучи буфетницю Ковельського комбінату громадського харчування, діяла, як ото в народному прислів'ї говориться: «З миру по нитці...». Тільки тільки вона з миру (тому не давувала, тому не дівалася, того просто обрахувала) не для того, щоб голому сорочку прибрати.

Лист про нечесті на руку буферницю надійшов до редакції журналу «Перець». І «нитки» обірвалися. Як повідомив прокурор Ковельської мікрорайонної прокуратури Волинської області т. Федорко, Шевцову з роботи знято.

ДОБРЕ ЧАДО

«Не забуду мати родну! — На руці надріялав син.
Не забув... Шле телеграми:
«Вишили грошей. Твій Мартин».

Володимир КЛЕНЦ-

с. Поліське
Кіївської області.

ПОДАРУНОК ІМЕНИННИЦІ

— Від вас — найдорожчий подарунок мені: букет такий пишний, як влітку!
— Та він дорогий і для мене: в ці дні деруть по троячі за квітку!

В. СТЕПАНОВ.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У «Перці» № 3 було надруковано фейлетон «Комедія у трьох картинах».

Заступник міністра промислового будівництва УРСР т. Лобанов повідомив, що фейлетон обговорено у Міністерстві і критику визнано справедливим.

За безпідставніє ставлення до службових обов'язків заступнику начальника Головного управління житлово-цивільного і сільського будівництва Приезжеву Б. А. оголошено

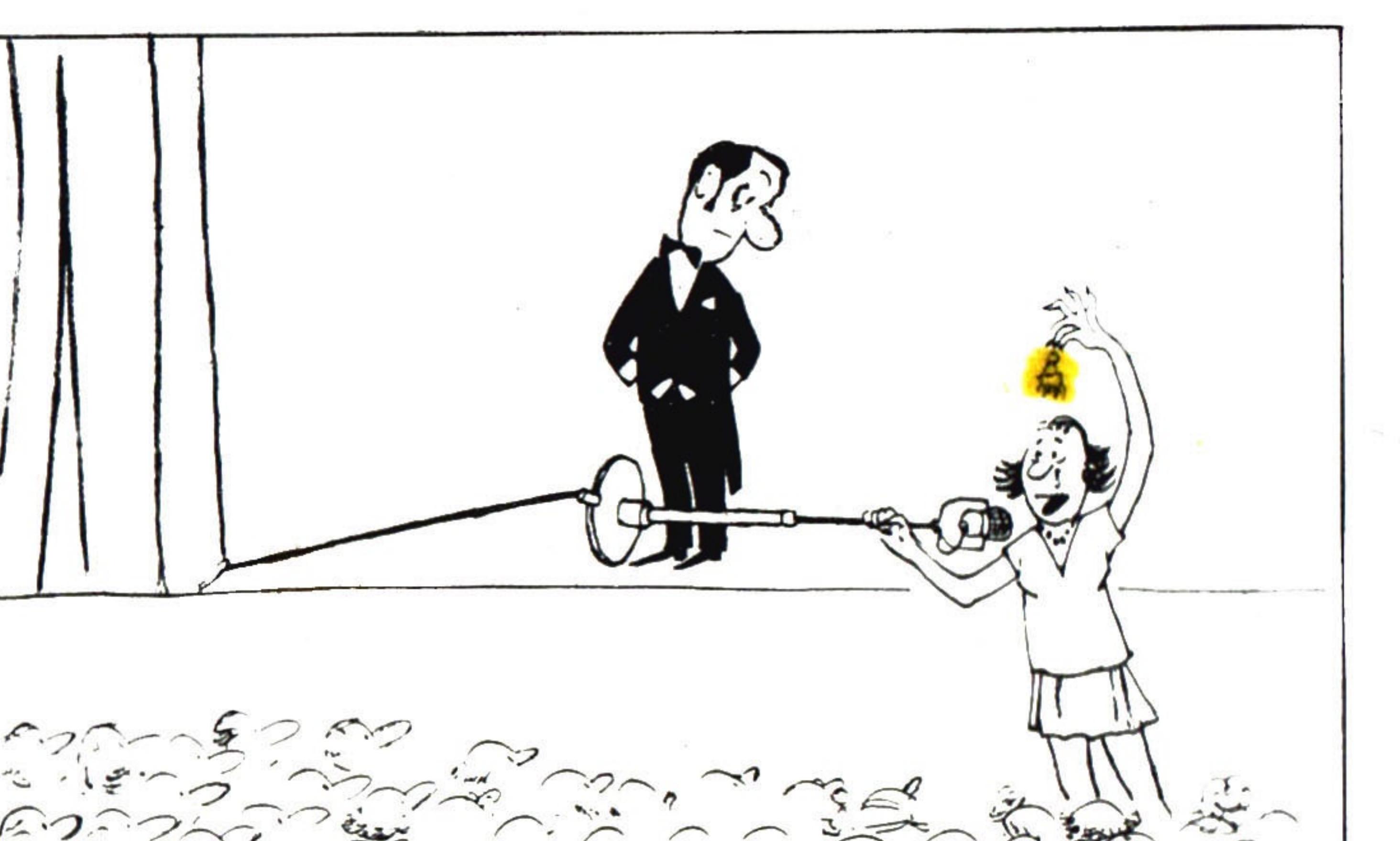
дівельні організації трестів «Краматорськожитлобуд» та «Макбуд» за численні недоліки і низьку якість робіт.

Як повідомив заступник голови виконкому Донецької області т. Пеклун, факти, викладені в фейлетоні, дійсно мали місце. Нині недоліки ліквідовано і будівельні об'єкти введені в експлуатацію.

★ У листі, опублікованому у «Перці» № 8, йшлося про те, що Миргородська дільниця пересувної механізованої колони № 255, де начальником Б. З. Шульгін (Полтавщина), збудувала приміщення редакції та друкарні Оржицької райгазети з багатьма недоробками.

Після виступу «Перця» усі недоліки ліквідовано. Начальника дільниці Шульгіна суворо попереджено.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Громадяни, ніхто не знаєдив у фойє ось такої кліпси?

Редакційна колегія: М. БІЛКУН (заст. головного редактора), С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальні секретарі), В. ЧЕПІГА.

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Літовський проспект, 94.

Тел. 41-82-12, 41-83-46, 41-83-79. Для телеграм: Київ Перець. Ціна 24 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 18 (844).

Здано до набору 31. VIII. 1970 р. Підписано до друку 31. VIII. 1970 р.

Папір 70×108%. Фіз. друк. арк. 2, Умовн. друк. арк. 2.8. Обл.-вид. арк. 4.54.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посыпатись на «Перець».

БФ 40126.

Комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Літовський проспект, 94. Зам. 04596. Тираж 1.950.000 прим.

